

Zooals bekend was de linkse strooming op 't drijven van Lenin uit de Comm. Partij gezet en was de vereeniging tot stand gekomen met de Onafh. Soc. Democraten.

De leiding der K.P.D. werd daarmee volkomen centrisme. Na het mislukken der Maart-actie wisten de leden der K.P.D. door te zetten, dat deze centrisme uit het partijbestuur gezet werden. Maar de leden wilden verder gaan en verlangden het roeymaat dezer verradelijke sociaal-democraten. Lenin bestreed dit en zei:

"Zulke meeningen moet men bestrijden. Nadat men nu in Duitschland het partijbestuur verwijderd heeft, kan men niet nog eens komen met de eisch, de centrisme te verwijderen. Als deze tendenzen een richting zouden worden, moet men daar een onverzoenlijke strijd tegen voeren, anders is de IIIe Internationale verloren. Wij mogen geen jota van onze beginselen afwijken..... Wij zouden ons geen 3de week, nog veel minder 3de jaar hebben kunnen staande houden, als we van begin af aan niet alleen een strijd tegen de centrisme, maar ook tegen de anarchisten gevoerd hadden..... Bij ons zitten een aantal van hon in de govangenis..... Misschien is iemand er tegen, dat we zulke lui liever in de govangenis houden dan in vrijheid? Het is niet anders mogelijk. De dictatuur van het proletariaat kan alleen betaan in de strijd tegen zulke frason....."

(Lenin, op het IIIe wereldcongres)

Wie het doel wil, moet ook de middelen willen. Wie als partij de staatsmacht voor zich opzocht, moet alle andere groeperingen vernietigen als schadelijk gedierte. En daarom past het volkomen in de lijn van de IIIe Internationale om arbeiders van een andere richting bij de politie aan te brengen.

En ten slotte: We hebben bovenstaand bericht ontleend aan het Trotzistenblad "Unser Wort". Maar, waar maken de Trotzisten zich nu eigenlijk kwaad over? Ze zij toch ook "bolsjewisten"? Ze eischen toch ook de dictatuur van de partij? Ze moeten toch ook alle arbeiders, die er een andere meening op na houden, op de een of andere manier onschadelijk maken? Of zijn ze "humaner"? We gelooven van dergelijke kinderachtigheden niet veel. 't Is toch niet de slechtheid van personen die het optreden bepaalt, maar het zijn de uitvloeisels der beginselen. Als de Trotzisten aan de macht waren, moesten ze hetzelfde doen. Trouwens Trotzki heeft dat in Rusland goudlijk genoeg bewezen. Hoeveel arbeiders heeft hij zelf naar de govangenis en naar Siberië getransporteerd? En hoeveel arbeiders heeft hij in Kroenstad noergeloge, omdat ze de dictatuur van de partij wilden aantabben? De Trotzisten konden die goedgevoerde verontwaardiging beter nalaten.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens één maal per maand. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grootere werkloosheid en telkens diepere ontzetting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de ontzetting zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten willen de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIE EN GELIJKE CENTREN te verwesenlijken. De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbestaan der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

Zevende Jaargang No. 10
Juli 1934 No. 1

DE KRUPP - HITLERPUTSCH IN DUITSCHLAND

De plotselinge overval op de hoogste S.A. leiding op 30 Juni te München, het neerschieten van Röhm, Heines e.a. en de tegelijkertijd te Berlijn en andere plaatsen ingezette zuiverings-actie, uitgevoerd naar de beproefde "standrecht"-methode, verlichtte als een felle bliksemschicht de drukkende duisternis van politieke spanning in Duitschland. Het was een radicaal afrekenen met de oppositie in eigen kringen, waarbij een 100 - 200 S.A. leiders (het werkelijke aantal kan men slechts gissen) en een aantal andere minder geliefde persoonlijkheden, zoals generaal Schleicher, het leven lieten. Met deze opruiming heeft echter de nationaalsocialistische diktatuur tegelijk duidelijk laten zien, wat zijn censuur bolet lange andere weg bekend te worden, n.l. dat hij zichzelf slechts handhaven kan, wanneer hij links en rechts wild moordend terreur uitoefent.

Voor de groote massa in Duitschland die zijn goostelijk voedsel uitsluitend toegediend krijgt van het N.S. propagandaministerie, is het een aanschouwelijk onderwijze van niet geringe betekenis geweest, dat zelfs door de gelijkgeschakelde pers niet weggelegd kan worden. Hier blijkt weer eens, dat, als de dingen niet bij hun ware naam genoemd mogen worden, de gebeurtenissen om des te duidelijker taal spreken. Het doodschieten van de z.g. opstandige S.A. leiders geeft het Hitlerregime geen rust, want de oppositie in de S.A. was slechts de flauwe weerspiegeling van de hopelooze toestand, waarin zich het derde Rijk bevindt. De ineenstering van Duitschland, die de nationaalsocialistische diktatuur beloofde tegen te houden, en in zijn tegendeel, in een brillante opbloei te veranderen, gaat in versneld tempo verder.

Hieraan wordt door de bloedige onderdrukking van de oppositie in de S.A. leidcrskringen niets veranderd; integendeel de onderdrukking dier oppositie en vooral ook de onderdrukkingsmethode laat veelal duidelijk zien, hoe innerlijk voos het huisige regien van terreur is.

Toen Hitler in Februari '33 aan de regeering kwam, verschenen hij en de S.A. als "redders van het vaderland" - Ze reddden het vaderland van het dreigende "bolschewisme". De democratische klassetegenstellingen te overbruggen en de steeds scherper wordende republiek intact te houden. In zijn plaats trad de nationaal-socialistische diktatuur, die met ijzere hand de "orde" herstelde. Hij vervolgde de leer van de klassenstrijd (het "Marxisme") met door de staat georganiseerde terreur, vernietigde alle organisaties en inrichtingen waarin de klassetegenstellingen tot uitdrukking kwamen, en dwang aan de massa's onder een trommelvaar van propaganda de nationaal-socialistische doktrina op - "er bestaan geen klassen en klassetegenstellingen, er bestaan slechts standen, wier belangen gelijkgericht zijn, gericht op de opbouw van een groote Duitsche Natie" - De klassetegenstellingen worden overwonnen door het bestaan der klassen te ontkennen en door het uiten van een andere meening onmogelijk te maken.

Gelijktijdig worden de ekonomische organisaties der klassen, vakverenigingen, patroonsbonden enz. gelykgeschakeld d.w.z. hun leiding wordt door de regeering overgenomen. Samen-gevoerd in het zogenoemde "Arbeitsfront" moeten zo de grondslag vormen voor de daadwerkelijke opheffing van de bestaande tegenstellingen tusschen kapitaal en arbeid en de weg effenen voor de "opbouw" van het bedrijfsleven. Het was op dit gebied dat het nationaal-socialisme te bewijzen had, dat zijn loer in overeenstemming is met de werkelijkheid. dat het bewijzen moest, dat arbeiders en ondernemers, proletarissen en bozitters niet behoeven tot elkaner vijandelijke klassen, en dat ze slechts gemeenschap-pelijke belangen hebben. En juist op dit terrain liggen de dingen zoo, dat van een flauwe gesproken moet worden. Oogenheimlijk diktatuur een opleving van het bedrijfsleven inzette. Van de 6 miljoen onderstoude werklozen om de 2 miljoen niet onder-stoude word een deel van de straat gehaald. Zo worden te werk gesteld in arbeidskampen, bij de landbouw en in werkverschaffing. Hun loon bestaat meestal uit de kost en eenig zakgeld. Allokale soort van werk, om de nuttigheid waarvan men zich weinig bekom-merde, werd in uitvoering genomen, alleen om de werkloosheid af te voer te oeg van de wereld te bestrijden. Zoo word een schijnbare opleving gekroond, een bluff, die reeds nu in een ekonomische kaptastrophe dreigt om te slaan. Het met veel propaganda tam-tam aankondigde groote "werkverschaffingsplan" ter bestrijding der werkloosheid" omvat ontworpen, voor de financiering waarvan in het totaal een bedrag van 4 1/2 milliard Mark nodig is.

Hot bestaat hoofdzakelijk uit het aanleggen van een groot net van autowegen - gelijk gedacht als ondersteuning van de automobielin-dustrie - uit het bouwen van gas- en benzinevluchtbrunten bij vliegtuigaanvallen en het repareren van woonhuizen en openbare gebouwen.

Zoals bekend, worden dergelijke werkverschaffingsplannen niet alleen in Duitschland uitgevoerd; in alle kapitalistische landen wordt onder druk van de beroepsdepressie hetzelfde op dezelfde manier geprobeerd, in het ergste geval door werkloosheid te grimen, in de berg- en zandgebieden zelfs op groote schaal. Hierin onderscheidt zich het nationaal-socialistische Duitschland dus niet van de overige wereld, maar de manier waarop Duitschland de financiële middelen hiervoor vindt, is van een bijzonder karakter. In Amerika bijvoorbeeld, kapitaal-reserven voorhanden, zoodat de milliardenuitgaven voor dergelijke projekten niet een direkte ineenstorting ten gevolge hebben, als het beoogde resultaat, het overwinnen van de crisis, ontblijft. Duitschland echter, overladen met schulden in binnen- en buiten-land, heeft zulke reserves niet. De financiering van het plan geschiedde dan ook op bedenkelijke wijze. Ook milliard Mark werd men door een zandlenoening in het binnenland inrichting tot voorloopig althans alleen de gevallen rente wordt de loeprecht. 500 miljoen Mark werden als schatkistwissels van 25. milliard Mark in de vorm van belastingbons uitgegeven, en totaal 3 milliard Mark, waarvoor voorloopig de helft van het ontworpen programma uitvoer is gemaakt. De uitgaven van de belastingbons schatkistwissels betekent niet anders, als het uitbreiden van de markt van waren, zonder of een tegengestelde waarde. Met andere woorden: het benoemde kapitaal wordt overal met de inkoop gemaakt, want ook al komen in de loop der komende jaren de belastingbons in de vorm van het laatste betaling terug in de rijkkas, de staat moet althans tot betaling in de toekomstige hoofdeloosheid (om waarschijnlijk tot een groter bedrag) uitgeven, omdat de staatsuitgaven niet afnemen, maar eerder groo-ter worden. In verband hiertoe is ook de kans op inflatie te vooron werken van groot belang. Automobielen, bommen en gasvrije brandstoffen e.d. zijn in kapitalistische betekenisse produk-tieve projekten, ze brengen aan de staatskas uitveert geen inkomsten; het kapitaal en de arbeid die erin gestekt worden, gaans vastgelegd en keert niet terug. Deze werkverschaffing in kapitalistische zin volkomen ongelmatig, een eenzijdig middel zonder iets op te brengen en vormt zoodoortslag voor nog ernstiger ineenstorting. Hierin komt nog de zegengevolkomen inoelering van Duitschland op 't gebied der internationale ekonomie en de onmogelijkheid die hiernaft volgen te zwelgen. Het staatskapitaal verlangt ter bestrijding van de inoelering, om de belangen een sterke weermacht te maken, maar het op te bouwen van de rijkkas van kapitaal en arbeid loof zich dan op

instandhouding jaarlijks honderde miljoenen Mark verslinden. De isoleringpolitiek der kapitalistische landen heeft ook het zijne ertoe bijgedragen, dat de buitenlandsche handel van Duitschland dusdanig ineengeschrumpeld is, dat het o.a. de rente van zijn buitenlandsche schulden niet meer betalen kan. Een heel rijt beperkingen en voorschriften voor het geldverkeer in binnen- en buitenland, waarmee thans nog getracht wordt de dreigende inflatie tegen te houden, is het gevolg geweest. Deze tot het uiterst gespannen toestand is vooral ook daarom voor Duitschland onhoudbaar, omdat het voor de grondstoffen die voor zijn bewapening onontbeerlijk zijn, op invoer uit het buitenland is aangewezen, voor de betaling waarvan zoogoed als alle beschikbare buitenlandsche betaalmiddelen noodig zijn. Hierdoor de doordat de Duitse Mark op de wereldmarkt als betalingsmiddel praktisch geen waarde meer heeft, is de invoer van grondstoffen voor de overige industrie zoogoed als afgesneden. Nog vordere ineen-schruimpeling van de handel met 't buitenland en nog vordere iso-leering moet het gevolg zijn.

Obk van de goudvoorraad van de rijksbank is voor betalingen aan 't buitenland zooveel gebruikt, dat de gouddekking van 't of-ficieel in omloop zijnde bankpapier nog slechts 2,7 % bedraagt 500 mill. goudmark in Febr. '33 - 78 mill. goudmark in Juni '34) . Zoo is de nationaalsocialistische diktatuur reeds na 1 1/2 jaar gedwongen om de staatsuitgaven enorm te beperken om tenminste een direkte financiële ineenstorting te voorkomen. De eerste stap op deze weg is de "vakantie" en de daarop volgende ontbinding der S.A. Het is de inleiding tot veel dieper grijpende besuiningsmaatregelen op sociaal gebied. Inporking van de werkloozenzorg, afbouw van de ziekte en invaliditeitsverzekering, in 't kort afbraak van de wetgeving op sociaal gebied en in samen-hang daarmee nieuwe verlaging van de arbeidsloonen. Ook van het uitvoeren van vordere "tewerkstelling-plannen" zal de staat moeten afzien; wat voor grootere werkloosheid met zich brengt. Zoo borgt elke maatregel in zijn gevolgen nieuwe mogelijkheden om te goveren voor de Hitler-diktatuur in zich, en 't is dan ook steeds de vraag, of en hoe ver de staat van oer oors ingeslagen weg terug kan. Daarom zal naar alle waarschijnlijkheid, ondanks de versloech-toring van de levensstandaard der breede massa, de financiële ineenstorting, d.w.z. een nieuwe inflatie onvermijdelijk zijn. Nog vordere verarming der breede massa, met inbegrip van de maatschap-pelijke midden-groepen, is het direkte gevolg. Het doorvoeren van een dergelijke politiek brengt de Hitler-diktatuur aan de rand van de afgrond. Juist de in de sociale wetgeving vastgelegde rechten zijn diep in de massa's verankerd, ook in de nationaalsocialistische gezinde. De doorvoering van de sanering van de rijksfinancien zal op handnekkige tegenstand van de massa's stooten, en zeker het voorvliegen van de nationaalsocialistische ideologie tot gevolg hebben. De illusie van de gesamenlijke belangen van kapitaal en arbeid lost zich dan op

in een niemendal, en de klassenstrijd doet zijn rechten weer gelden. Op deze onvermijdelijke klassenstrijd bereid de nationaalsocialisti-sche diktatuur zich voor, om de tegenstand der arbeiders onmogelijk te maken, althans het komend verzet in bloed te smoren. De eerste voorwaarde daarvoor is de absolute versplin-tering der massa's. Iedere samenhang der arbeidersklasse moet on-mogelijk gemaakt worden. De vernietiging van de oude arbeiders-beweging, de opheffing van het recht tot versameling, de doorge-voerd, de vergaderingen en pro paganda arbeid in woord en geschrift is reeds verdwenen. Thans zijn nog proletarische massa's in de S.A. organisatorisch gebonden. Hier zijn nog ongeveer 3 miljoen proletarische elementen vereenigd, die tot nu toe een actieve rol in de bestrijding van het "Marxisme" speelden, die echter in een arbeid van de sociale wetgeving en andere beuini-gingsmaatregelen een directe aanval op hun levenspeil voelen, en tegelijk een verraad aan het nationaalsocialisme zelf, waarvan en moet ook de S.A. eerst opgeruimd worden voordat de bezittende klasse met de werkelijke "sanering" begint. Het is gemakkelijk in te zien, dat de leiders der S.A. hiervoor niet te vinden zijn. Menschen als Röhm, Heymes en Co. die bij de gruwelijke bestaanswijze "vernietiging van het Marxisme" met hun S.A. het voornemste werk verricht hebben, laten de ver-overde machtsposities niet zoo maar zonder meer schieten. Daarom heeft de regering Hitler-Göring hen plotseling overvallen en met de revolver uit de weg geruimd. Het Duitse kapitalisme dainst voor niets terug om zijn wil door te zetten. De S.A. kantluiers hadden hun diensten verricht en worden uit de weg geruimd. I hoeverre Röhm en z'n trawanten de aanslag op hun baantjes, de aanslag op de S.A. hebben willen afwenden door met Schliecher en anderen tegen Hitler te conspireeren, interesseert ons niet. Als totaal was het geen putsch van Röhm c.s. maar een putsch van Krupp-Hitler. Hitler ging naar z'n chefs om orders te halen: hij bracht een bezoek bij Krupp. Resultaat: DE S.A. MOET GELEI-DELYK ONTBONDEN WORDEN. Of, nu met de leiders der S.A. is afgerekend, de ont-binding van het 3 miljoenenleger der S.A. zonder tegenstand volgen zal, moet nog afgewacht. Alles in alles heeft de Duitse bourgeoisie een voor haar uiterst gevaarlijke weg betreden. Tot nu toe was zij tame-lijk veilig en in haar positie gezeurd door de nationaalsocialis-tische ideologie, waarvan het fundament gevormd wordt door de leer van de belangengemeenschap tusschen kapitaal en arbeid, met de ontbinding (reorganisatie van de S.A. en de verdere af-bouw van de levensstandaard van de massa's verliest zij deze zekerheid. Zij steunt dan nog slechts op de bajon etten van de "Reichwehr", en zocals bekend, kan men bajonetten voor zeer vele dingen gebruiken, behalve om er lang op te zitten. De tijd van nieuwe, heftige klassenstrijd in Duitschland is niet ver meer.

Voltrekt zich de verdere ineenstorting van het "derde Rijk" in snel tempo, dan hebben politieke stroomingen, die de door de Hitler-diktatuur over boord geworpen eischen opnieuw tot hun parolen maken, nog een kans om aan de macht te komen. Namelijk dan, als de ineenstorting sneller gaat dan de groei van het politieke bewustzijn der arbeidersmassa's. De K.P.D. b.v. heeft zich reeds op deze mogelijkheid ingesteld. Ze belooft de door het nationaal-socialisme bedrogen middenstanders en boeren wat de Hitler-regering niet volbrengen kon: hulp door middel van staatskredieten, verdeling van de grond onder de kleine boeren, enz. Ze roept de arbeidersklasse niet op tot proletarische revolutie, maar wendt zich tot alle "arbeidende klassen", tot "arbeiders, kleine middenstand en boeren", om de "volksrevolutie" door te voeren. Deze drie lagen der bevolking zullen dan, als het de K.P.D. met hun hulp gelukt HAAR partijdiktatuur te vestigen, de grondslag vormen voor een Sowjet-Duitschland, waarin gepoogd wordt staatskapitalisme naar Russisch voorbeeld door te voeren. En het is zonder twiifel, dat de Duitse bourgeoisie, als er voor haar geen andere uitweg is, bewegelijk genoeg zal blijken, zich ook een dergelijke toestand aan te passen, om zoo onder de vorm van diktatuur der K.P.D. de heerschappij uit te oefenen op haar kapitaal als middel tot uitbuiting in handen te houden. Haar macht kan eerst gebroken worden, als ook een dan dreigende partijdiktatuur, zooals de K.P.D. thans in haar propaganda door het overnemen van de oude nationaal-socialistische parolen voorbereid door de proletarische diktatuur wordt voorgedaad.

Hitler ging naar 'n omhaal om ordara te helen. In 'n...
 De K.P.D. heeft zich reeds op deze mogelijkheid ingesteld. Ze belooft de door het nationaal-socialisme bedrogen middenstanders en boeren wat de Hitler-regering niet volbrengen kon: hulp door middel van staatskredieten, verdeling van de grond onder de kleine boeren, enz. Ze roept de arbeidersklasse niet op tot proletarische revolutie, maar wendt zich tot alle "arbeidende klassen", tot "arbeiders, kleine middenstand en boeren", om de "volksrevolutie" door te voeren. Deze drie lagen der bevolking zullen dan, als het de K.P.D. met hun hulp gelukt HAAR partijdiktatuur te vestigen, de grondslag vormen voor een Sowjet-Duitschland, waarin gepoogd wordt staatskapitalisme naar Russisch voorbeeld door te voeren. En het is zonder twiifel, dat de Duitse bourgeoisie, als er voor haar geen andere uitweg is, bewegelijk genoeg zal blijken, zich ook een dergelijke toestand aan te passen, om zoo onder de vorm van diktatuur der K.P.D. de heerschappij uit te oefenen op haar kapitaal als middel tot uitbuiting in handen te houden. Haar macht kan eerst gebroken worden, als ook een dan dreigende partijdiktatuur, zooals de K.P.D. thans in haar propaganda door het overnemen van de oude nationaal-socialistische parolen voorbereid door de proletarische diktatuur wordt voorgedaad.

SAAR-GEBIED.

In het Saargebiet staat de politieke situatie op hoogspanning. Het is noodzakelijk een kleine analyse te geven van wat zich daar afspeelt. "Unser Wort" No. 18 van Mei '34 brengt een goede formulering, zoodat we deze over kunnen nemen. Het loest dat de eigenaardigheid van het Saar-probleem bestaat daarin, dat de Saarbevolking door een stemming te beslissen heeft, of het Saargebiet het Fransche imperialisme in handen valt, of dat het onder de leiders van het Duitse imperialisme geraakt, dan wel of het in de tegenwoordige toestand der zelfstandigheid, status quo, verder zal blijven voortbestaan. Deze drie mogelijkheden staan concreet voor de Saar-bevolking. Het termijn voor de stemming is staet het ook niet op vandaag, staet vast, en het geldt in deze zaak afwijking te nemen.

Tot zoover het bericht in "Unser Wort". De economische toestand in het Saargebiet is catastrofaal. 20.000 werklozen, verder halve werklozen, loonsverlagingen, kortom de kapitalistische crisis.

De nationaal-socialisten met hun Saar-leider, de grootkapitalist Roehling, die bima o.l.v. de Duitse versamling gelijkgeschakeld hebben, oefenen in hun omroeping als Duitse Front en vreeselijke toevuur op de arbeidersklasse om hun nog bestaande organisaties uit te werken kortzichtig bruan, zich bij het Dordt Rijk aan te sluiten. In beloften is men groot. Goebbels heeft voor kort in Zweibrueken gefemelkt over "opheffing der werkloosheid in het Saargebiet en ontginning der nieuwe mijnen", als zij, de nazi's, de macht in handen kregen. Hoe deze beloften inderdaad eruitzien, zegt ons Dr. Ley, de leider van het Duitse "Arbeidsfront" die tot de mijnwerkers in het Wormrevier bij Aken zei dat: "zijn handdruk den mijnwerkers het geweldige onderscheid toonde tusschen de Weimar-republiek en het Derde Rijk."

De mijnwerkers merken van het onderscheid niet veel. Hun ellende is nog erger geworden. De verliezingsvraag schijnt de gemeederen steeds meer op te vinden. Daarbij worden door de "arbeiders" partijen de allergrootste kunststukken volbrecht. De communistische partij in Saargebiet (K.P.S.) is hierbij de beste van alle arbeiders. Ondanks het gebaard in Duitschland en Oostenrijk en zelfs ondanks de nazi-terreur in het Saargebiet, die zoo sterk is, dat men op een putsch rekent, hebben deze partijen niets geleerd. Ze bestrijden elkaars wetvoor ons logisch is: partijbelang gaat bij de partijen voor de belangen van het proletariaat. Het centraal comité der K.P.S. gaf eerst de parolen uit: "Terug naar Duitschland, ook wanneer wij in het concentratiekamp terecht komen". Dit parool staat geheel op het standpunt der Comintern, t.o. van de nationale bevrijding en het Versailler verdrag. Later heeft men onder druk der leden dit parool veranderd. Het nieuwe parool luidde volkomen verandering schepend: "Voor een Sowjet-Saargebiet in Sowjet-Duitschland."

Men schreef groote hoofdartikelen tegen de Saarländsche sociaal-democratie (S.P.S.) met haar kapitalistische, reformistische parolen: "Vrij Saar in vrij Duitsland", "Op voor de stemming Status Quo". Het Centrum en de S.A.P. sloten zich bij de leuze van de S.P.S. aan.

Enige weken later, Litwinov in Genève. De Comintern-politiek onderging weer eens een geduchte verandering, en ook de Saar-actie veranderde weer naar stem parool. Vergelijk het goed met het parool der sociaal-democraten, misschien merk je het onderscheid. Voor een raden Saargebied in het Duitsland, stemt STATUS QUO.

De Saarbrücken van 2 Juni 1934, omdat de politieke grond aangegeven. De macht is overgenomen door de arbeiders van het Saar-gebied. Het is de versterkte, door het Verdrag van Versailles voorgedrukte varianten der stammen-maatschappij, die de verhouding der klassekrachten niet nog niet verandert, de strijd om de proletarische dictatuur te beginnen, dwingt ons, communisten, bij het vasthouden der radenparolen, een Sowjet Saar in Sowjet-Duitsland, als basis op te roepen, bij de stemming STATUS QUO.

Het kwam genoeg voor, dat de linkse sociaal-democraten, (K.P.S.) de rechtse (S.P.S.) voorbielden, dat zij, de rechtse, reformistische bakwaarten naar Genève, naar de volkenbond gingen. Daar ontvingen zij de volgende melding uit Genève: "De Communistische Partij Saargebied heeft een delegatie naar de volkenbond gestuurd, onder aanvoering van de K.P.D. leider Gustav Rogler. De heer Rogler heeft zich bij de volkenbond over de verhouding der nationale socialistische partij in het Saargebied en over de maatregelen van den volkenbond uitgesproken."

Het is onbetwist, draagt zich de arbeidersklasse in alle landen de proletarische in het Saargebied zonder een halve insinuatie de verhouding. Het is eenvoudig te verklaren: Klassebewust, marxistisch inzicht en alle vragen, die de arbeidersklasse aangaan, ontbreekt het Saar-proletariaat.

De partij van dit bestaan, want de partij van alle voor de partijpolitieke strijd, zelf een onafhankelijk staat. Dit is de partij van het Saar-proletariaat, die in de uitroep van het Saar-proletariaat als klasse voortdurend in de bedrijven, naar de werkplaatsen, in de fabrieken, onder de parolen der partijleidingen te wachten. Alleen dan als het Saar-proletariaat zich bewust van zijn, dat niet Duitsland, niet Frankrijk, niet de Status Quo de raden is, als de kapitalistische staten, en het Saar-proletariaat, de vrijheid van het Saar-proletariaat is een aangelegenheden der wereld-revolutie, geen illusies makend, maar zich inzetten voor de proletarische revolutionaire strijd, maar zich inzetten voor de bevrijding van het proletariaat. De zaak van het parlement is de zaak van de parlementaire, de zaak van het proletariaat is de revolutie. Alleen de proletarische dictatuur, gevostigd in de arbeidersraden, is de grondslag voor het communisme.

Uit deze beide voorbeelden, die van de middenstand en de boeren, zien we de volkomen onjuiste stelling, waarvan de C.P. hierbij uitgaat. Dit eenheidsfront tusschen drie klassen die alle een andere positie innemen in het productieproces, waarbij de middenstand een historisch overleefde, en reaktionaire klasse is, en waarbij de boeren vechten voor het gebruik van de grond, als dat wil zeggen ze worden praktisch tot grondeigenaars; ze krijgen dus een andere positie van producent tegenover afnemers. Dit eenheidsfront dus is een waanbeeld. Hun verschillende klassebelangen dwingen de boeren dus en de middenstand zich tegenover elkaar en de arbeiders te verdedigen. Het proletariaat heeft tot taak de kommunistische maatschappijvorm door te voeren, waarbij het alle klassen, ook middenstand en boeren, tegenover zich zal vinden in een front.

Ter beveiliging der nieuwe orde zal de Sowjetmacht aan de arbeiders en werkende boeren de wapens in handen geven en een rood leger en vloot stichten. Dit zijn twee elkaar tegenwoordige dingen, als de arbeiders de wapens hebben ter verdediging tegen de kontra-revolutie, ter doorvoering der proletarische dictatuur, zijn ze als klasse, als arbeiders in hun raden georganiseerd. Een rood leger, dat is een centraal geleide, een militairisch geëilde organisatie, met roode generaals en soldaten, valt hier niet mee samen en is hier niet mee te vereenigen. Juist zooals ons hedendaagsch leger niet is het gewapende volk, doch een macht, die vaak tegen het volk gebruikt wordt, zoo is ook de verhouding van een rood leger tot de gewapende arbeiders.

Het program van de vakverenigingen roept dan verder op tot het omsmeden der vakverenigingen tot revolutionaire vakverenigingen. Dit betekent dat men de vakvereniging wil omvormen door andere leiders, andere menschen aan de kop, terwijl men het wezen der vakorganisatie, die juist omdat ze vakorganisatie is, elk klasse - optreden, in de weg staat, onveranderd laat. De revolutie door te voeren met de vakorganisatie is onmogelijk; de spontane drijvende kracht der massa's, die zelf de leiding in handen nemen, vindt geen plaats in deze organisaties. Door hun wezen stellen ze zich tegenover elke, over haar heen gaande massabeweging. De raden van arbeiders uit de bedrijven nemen hier de leiding, terwijl de functie der vakvereniging hier vervalt. Het voortbestaan dus van de vakvereniging juist wijst erop, evenals het voortbestaan van de middenstand dat er voor beide een economische bestaansreden moet zijn; ze moeten een maatschappelijke functie vervullen. De functie van de vakvereniging is het afdwingen van verbeteringen door monopolisering der arbeidskracht. Ze probeeren dus alle arbeiders in hun organisatie te vereenigen, om dan de prijs van hun waar, het loon van de arbeidskracht te kunnen vaststellen. Welke functie dus vakverenigingen vervullen al de arbeiders zelf de macht in handen hebben, van wie ze hooger loon moeten afdwingen, is niet duidelijk.

U I T W E G ?

"De Tribune" van 9 Juni brengt het program der C.P.H. voor de revolutionaire uitweg uit de crisis. Deze uitweging voor het werkende "volk", de boeren en de werkende middenstand is de revolutie onder leiding der C.P. voor een Sowjet Holland. Wat vooral naar voren komt is het saamenkomen van deze drie klassen het saamengaan der arbeiders, boeren en middenstand. De arbeiders zullen de groote bedrijven, fabrieken enz. onteigenen en over de negatieve onteigende producties der kapitalisten controle uitoefenen. Waaruit dus te concluderen valt dat niet alle productiemiddelen onteigend werden. Hier doemt dus een vraag van de al of niet "rijpheid" der verschillende bedrijven, voor staatsocialisatie, evenals na de revolutie in Rusland, voor op. Marx stelt het probleem zoo dat het geheele productie-proces, de geheele maatschappij rijp is voor socialisme, niet ieder bedrijf afzonderlijk.

De werkende middenstand en kleine eigenaars zullen het bezit van hun bedrijven gegarandeerd krijgen en ze zullen geholpen worden hun bedrijven op coöperatieve grondslag te verbinden, wat beteekent, dat ze hun belangen van kleine eigenaars en middenstand zullen verdedigen, juist door deze organisaties tegenover de arbeiders. Op te merken valt dat deze klassen die hun bestaansrecht verliezen in de revolutie, naar de arbeiders zelf de beschikking krijgen over hun produkt en dus de distributie (de maatschappelijke taak der middenstand) zelf ter hand nemen, dat deze klassen door Sowjetkredieten en andere stroom op de been worden gehouden. Het voortbestaan van de middenstand dus, wijst erop, dat de scheiding tusschen de arbeiders en hun produkt niet opgeheven wordt. Hiermee stroekt ook de doorvoering van de zevenjarige arbeidsdag met verhoogd loon en premievrij pensioen. Het handhaven van de loonarbeid, van het loon dus, al of niet verhoogd toont aan voor wie deze uitweg een uitweg is. De arbeiders blijven kennelijk komen die niet zelf in het bezit der productiemiddelen en verdelers dus niet zelf het produkt op de grondslag van het maatschappelijke productieve arbeidsproces. Het handhaven van loonarbeid beteekent handhaving van de kapitalistische bewegingswetten, van de meerwaarde, dus van de uitbuiting.

De boeren, de arme, de middelboeren, en de boerenarbeiders krijgen het grootgrondbezit, daar waar hun belangen dit eischen, te verdeelen. Aan de grondbezittende arme en middelboeren wordt het gebruik van de grond verzekerd, dat wil zeggen ze blijven praktisch eigenaar. Hier zien we dus, dat de grond niet komt aan de gemeenschap, maar aan de boeren. Het maakt dus van de boeren en landarbeiders grondbezitters, die van hun positie gebruik zullen maken tegenover de arbeiders. Het Russische draaipunt der revolutie, het boerenvraagstuk, is dus ook hier niet opgelost, doch de bestaande tegenstelling tusschen de boeren, d.w.z. de groenten of graan produceerende boer en de arbeiders wordt hier verreed doordat nu ook de landproletarieërs hun eigen stuk land zullen gaan bebouwen. Ze worden dan van proletarieërs, dat is van niet bezitters, praktische bezitters van de grond.

Als geheel is deze uitweg geen uitweg voor de arbeiders, het lijdt niet op de opheffing van de uitbuiting, tot verdwijnen der meerwaarde, het handhaaft de loonarbeid, het geld, de vrije markt. Het maakt van de boeren privaatgrondbezitters en warenproducenten. Het wil de middenstand steun geven en het behoud der bedrijven garanderen. De doorvoering der revolutie wordt door het programma gezien als een partijkwestie onder leiding der C.P.

De uitweg voor de arbeiders is dus te komen over de partijen en vakbonden heen, te komen tot het werkelijk eenheidsfront niet dat der partij- of vakverenigingsbonden. De onteigening en ontwapening der bourgeoisie, vertolking van arbeidersraden en bedrijfsorganisaties, doorvoering van de productie en distributie op grondslag van het maatschappelijk gemiddelde arbeidsuur. De doorvoering hiervan is de uitweg voor de arbeiders. Geen belemmerende bondgenootschappen met contra-revolutionaire klassen, de bovengrijding der arbeiders zal hun eigen werk, en niet dat der middenstand of boeren zijn. Voor de klassenorganisatie, de arbeidersraden, die alleen mogelijk zijn los van de oude politieke, op leidersstandpunt staande partij.

Vrijwillige bijdragen tot Juli '34. :
N.S. to H. Fl. 1.-; W.S. to H. Fl. 1.-; N.N. to A. Fl. 5.-; M.A. to Nl. Fl. 1.15.; G.L. to H. Fl. 1.-.

Van de obligatielooning zijn uitgeloot de nummers : 19, 20 en 24.

DUITSCHLAND

"Das europäische Heft" No: 8, Juni 1934 meldt: "Een miljoen dwangarbeiders zijn er op het oogenblik in Duitschland. Aan de zeejulist verschenen driemaandelijkse uitgave van het "Berliner Institut für Konjunktur Forschung" zijn de volgende officiële cijfers ontleend:

I. Vierdejaahr Januar 1934 März 1934

Arbeitsdienst	300 000	320 000	340 000
Landheifer	150 000	150 000	150 000
Notstandsarbeiter	40 000	400 000	610 000
Fürsorgearbeiter	60 000	50 000	40 000
Summa	300 000	830 000	1 040 000

Deze arbeiders ontvangen geen loon, maar "zakgeld", d.i. in werkelijkheid minder dan werklozen- of assistentie.

RUSLAND

DE KOE EN HET SOCIALISME.
(Een sprookje?)

Mamilsky spreekt op het 13e Ekki-plenum:

Wij werken nu eraan, varkens te fokken, en leggen hierin al onze revolutionaire hartstocht, al onze bolsjewistische dadendrang, de gloeiende energie van de voormalige frontstrijders van den burgeroorlog. In het voorjaar zullen we reeds een massale pluimveeteelt ontvouwen, omdat we weten, dat in het sowjet-ei, de (revolutionaire) wereldorisis rijp wordt; in de eerste twee jaren zullen we de veestapel vergroeten, en we zijn overtuigd, dat de Jaroslavl-sowjetkoe niet alleen het fascisme, maar ook het gezamenlijke wereldkapitalisme de genadestoob geven zal.

Let op, kameraden, het wereldkapitalisme wordt door een koe in het verderf gestort; wie sprak toch ook weer over -proletariers ALLER landen vereenigt U, ge hebt niet meer te verliezen als Uw ketenen-Vee fokken kameraden, misschien haal jullie op de eerste "groene week" in Berlijn de eereprijs.

DE ECONOMISCHE TOESTAND

ONDER HET

NATIONAALSOCIALISME. 1)

De nationaalsocialistische economie ontwikkelt zich verder in de richting die door zijn kapitalistische grondslag wordt bepaald. Dat geldt zoowel voor de binnenlandsche economie als voor zijn verhouding tot de wereldeconomie die hem, daar hij (politiek) een van zijn zwakste leden is, meer dan de andere in allerlei sloppen en tegenstellingen drijft. Als in de nationaal "socialistische" economie ook maar een spoortje van socialisme aanwezig was geweest, had men daarin althans het begin van een aan de op de winst gebaseerde kapitalistische economie tegengestelde economische regeling volgens de behoefte moeten vinden. Maar natuurlijk zou een dergelijke poging niet alleen de ongeschiktheid bewijzen van een stelsel dat op een leidersdictatuur berust, zoo'n poging is ook in tegenspraak met de structuur ervan, die de uitdrukking is van bepaalde maatschappelijke samenhangen. Want weer zien we een keer de tegenstelling tusschen de werkelijkheid en de schijn, die deze versluiert. De uitorlijk zichtbare vormen van een strijke met alle gewelddadige middelen gevestigde macht tonen aan degenen, die enkel de oppervlakte ziet, het beeld van een wild vertakt, goed georganiseerd apparaat, met trapsgewijze verantwoording aan bepaalde personen, die aangesteld zijn om op een bepaald gebied de macht uit te oefenen. Maar dit machts- en bestuursapparaat treent op en wordt bewogen door ondoorsichtige, onvoorzienbare, voortdurend met elkaar in strijd zijnde krachten, wier beslissend karakter het werstelen van tegenstrijdige winstbelangen is. Het is de concurrentiestrijd van het kapitalistische stelsel met alle koninkrijken van de winsthuisshouding in plaats van de productie naar de behoeften, en wat hier als regeling van de markt, als "socialistische sector" als uitdrukking van een "Duitsch socialisme" onz. wordt verkondigd, zooals b.v. de landbouwhuishouding met zijn noodmaatregelen, vaste prijzen, en lougendachtige romantiek van het geslacht op geslacht overgeërde plokje grond, is niet anders dan een schilderachtige voorstelling van het feit, dat de kapitalistische winst van bepaalde groepen moet worden gewaarbergd. Dit kan ook niet anders zijn, want waar de onschendbaarheid van het privatbezit aan productiemiddelen, het kapitalistische eigendom dus, en het particulier initiatief uitdrukkelijk als de grondslag van dit "socialisme" worden erkend, kan het ook geen spoortje werkelijke socialisme bevatten. Het komt in de voorstelling der goedgelovigen als terugval in een utopisch socialisme, dat te allen tijde door de kapitalistische machthobbers volwillend is

ontvangen, tot uiting. Vooral tegenwoordig, nu deze daarin het middel zien om de breede massa's het droombeeld van een schoone toekomst voor te tooveren, een middel dat hen tegelijkertijd in staat stelt tezamen met de profeten van zoo'n fata morgana de positie van de uitbuiters opnieuw te verstevigen.

het Dit feit, dat ten slotte de oude concurrentiestrijd der ondernemmers is, die nu in een periode van grootere economische spanning zijn door geen arbeidersoppositie gestoorde krachterspel op de rug van de breede massa's zal spelen, wordt openlijk door de toppen van het regiment erkend. Het schijnt een grap van de geschiedenis dat juist naar aanleiding van de verkondiging van de wet van de "organische" opbouw van de Deutsche economie, de Rijkminister van economische zaken Schmidt verklaarde: "Ook in de toekomst moet de economische strijd verder worden gevoerd. Zonder oerlijke (!) concurrentiestrijd gaat het niet... op deze basis willen we ook in de toekomst vorderen bouwen." Wat het Berliner Tageblatt in het hoofdartikel van 20 Maart tot enkele diezinnige beschouwingen opwekt: "De belangen in al hun verscheidenheid zijn gebouwen, ze hebben zich weer doen gelden, zoodat het noodig is, hoe het woord dan ook voorloeft wordt, van een consolidatie der belangen te spreken... economie is strijd, niet alleen tegen de natuur, maar ook van de een tegen de ander!" Prachtig! Een betere definitie van het Deutsche socialisme ken zeker niet worden gevonden. We zullen vorderen nog zien, wat dat voor de arbeidersklasse betoekent.

Het buitenland ziet vaak beter dan menigoon in Duitschland, aan wie de tam-tam van Goebbels en de pathotische gebaren van Hitler het zuivorder inzicht oanhouden, waan het in Duitschland omgaat en wie er binn in huis is. In het Londensche maandblad "Fortnightly Review" van Maart wordt in een artikel, betiteld "De laatste strook van de jonkers", gezegd: "Het is even onzinnig om te zeggen dat Duitschland een revolutie heeft doorgemaakt, als het fout is om te beweren dat Hitler de macht heeft "gegrepen". Het nationaalsocialisme werd door de industrieelen en jonkers tot zaakgelastigde gemaakt, op een oogenblik waarop het zijn hoogtepunt al was gepasseerd en zijn invloed ging afnemen. Hitler heeft ook niet het "Novembervystoep" verhaetigd, dat was al in '32 gebouwd, toen Sovering aftrad. De door Geerring ingestelde "corraur" heeft weliswaar de partij in staat gesteld uiterlijk schoon schip te maken, en daardoor de indruk gewekt, alsof heel Duitschland "gelijkgeschakeld" was. Dat is echter grootendeels bluff. De machthobbers van het oude regime zijn slechts godoeltelijk van het openbare tooneel verdwenen, ze hebben nog de invloed en Hitler is tegenwoordig de speelbal van hun intriges en een marionet zooda's or nog goon is gewoost. De tegenwoordige methoden drukken zwaar op zijn gemoed en op zulke oogenblikken wordt vaak Dr. Honnigstool (Goebbels) gehald om zijn zwaar-moedige draf met zijn klavierspel op te vroolijken. De toestand is

Dat is toestand van de arbeiders bij het begin van de door Hitler zoo feestelijk - temidden van de kunstmatig uit arbeiders, smalspoorlocomotieven en Schwarzwalden dennen saamgestelde idylle ingeleide tweede "arbeidstijd". Hij wordt verder gekenschetst door de methoden van werkverschaffing en arbeidscommando's die op de arbeiders drukken. Het lijkt precies de voorstelling van een mar als Hitler aan het slot uitroept: "Duitsche arbeiders vangt aan!" Waarmee dan? Met de sleefache onderworpenheid aan de leiders van hun bedrijf, die ze tot een bedrijf behooren - die volgens de nationaalsocialistische gangonde de leiders zijn, daar ze de bezitters zijn? Geldt het woord van het particulier initiatief soms ook voor de arbeiders? Voorbeelden bewijzen het tegendeel, bewijzen dat het Deutsche socialisme de lijfelingschap waar invoert, de toestanden op het platteland hebben ertoe geleid, dat vele arbeiders daarvandaan vluchten om in de steden in hun geschoolde beroepen werk te vinden, daar waar door de z.g. werkverschaffing navraag was. Dat werd uitdrukkelijk tot sabotage van de opbouw door de leider verklaard en met concentratiekamp bedreigd. 50 "welvaartsworklozen", die van Bremen naar een werk werden getransporteerd, maakten gebruik van een panne om terug te keeren, daar ze de arbeid wegens de totaal onvoldoende loonen weigorden. De "radraaiers" werden direct in "Schatzhaft" genomen. We zien, "aanvangen" betoekent voor de Deutsche arbeider, zich voor het particulier initiatief van de kapitalistische produktie als arbeidslast ter beschikking stellen. En met deze onaantastbaarheid, niet van de vrijheid van de arbeider, maar van de ondernemer, komt het ook overeen, als de methoden maar een ding bereik kon: steeds grootere schulden. Hier een voorbeeld hoe weinig deze werkverschaffing zich op de productie voorde behoefte instelt: bewapeningskoorts, aanleg van spoorwegen en rousachtige verkeerswegen die op zichzelf beschouwd geheel en al onproductief zijn en slechts orvoor moeten dienen de weg voor de privaatindustrie te moeten effenen. Alleen maakt deze hiervan heel weinig gebruik, en moet met moeite door belastingadeantjes en andere belasting van het publiek op droef worden gebracht. De kort geloden gehouden rede van de rijkminister van financiën gaf enigszins uitsluitend over de financiële kant: een schuld van 6 miljard, een rekenen met toekomstige inkomsten waarvan in 't geheel nog niet vaststaat, of en in welke mate ze zullen binnonvloeien!! Het is niet moeilijk uit deze combinaties af te lei- don hoe het met de economische opleving is gesteld. Een financio- ren van de blauwe lucht, een krampachtig aangepakte werkverschaf- fing, die uitsluitend op het terrein van de openbare macht plaats heeft, want de ondernemers denken or in 't geheel niet aan moo te doen. Zoo kondigt zich een financiële crisis van de go- voldigste omvang aan. Dat weet het buitenland natuurlijk heel goed en men begrijpt dus de plaats van Duitschland in de discussies der wereldmachten.

in elk geval gespannen en de theorie van het relatieve overwicht van de totale staat is erg in het nauw gebracht. De leiders maken zich ook in het geheel geen illusies over de ware economische toestand. De officiële cijfers over de afname van het aantal onderstaande werklozen zeggen heel weinig, want een groot aantal krijgt geen ondersteuning meer - men denke aan de hulpkrachten in de landbouw, de arbeiders in de werkverschaffing enz. De "Economist" (een toonaangevend Engelsch economisch tijdschrift) heeft vastgesteld dat het opnemen van nieuwe arbeidskrachten feitelijk op kosten van de reeds te werk gestelde ging daar men hun arbeidstijd en inkomen naar verhouding heeft besnoeid. De reële loonen in Duitschland zijn de laagste sedert 50 jaar. Volgens de nationaalsocialistische volksdienst wordt na een jaar Hitlerregering een vierde van de bevolking door de Winterhilfe gesteund. Deze cijfers bewijzen dat er in werkelijkheid zo goed als niets gebeurd is om het levenspeil van de massa's te verbeteren. Dat alles is al voldoende om een politieke verandering te verwachten wier komst zeker is, al kan men het tempo ook niet voorspellen."

(Fortnightly Review)

Wat hier over het levenspeil van de massa's is gezegd, laat zich zelfs uit de officiële statistiek bewijzen, waarvan het economisch wetenschappelijk materiaal weliswaar aan alle wakkers bekend is, terwijl er in de dagbladen wijzelijk geen gewag van wordt gemaakt. Een publicatie van het Rijksbureau voor de statistiek over de arbeidsloonen in de textielindustrie in Sept. '33, laat interessante dingen zien, vooral daar hier ook de wettelijke nettoverdiensten na aftrek van de bijdragen voor belasting en sociale verzekeringen worden opgegeven. Het is de uitkomst van 147 bedrijven in 42 plaatsen bij een gemiddelde werkweek van 42½ uren. Welgevoerd slechts de best betaalde groepen aan en zotten daarnaast in procenten de achteruitgang in de verdiensten die deze groepen vergelijken met de toestand van 1930 hebben moeten dragen.

Nettoverdiensten Achteruitgang sedert 1930

Handwevers (Bandwever)	M. 26.42	21%
Kousmakers (Strampwiker)	M. 23.05	45%
Arbotwevers (Triketwiker)	M. 24.23	25%
Fluotelwevers (Santweber)	M. 32.42	27%
Zijdwevers (Seidenweber)	M. 24.30	25%

Uit een andere statistiek van het bureau volgt, dat op 1 Jan. '34 de tariefloonen in de 17 belangrijkste takken van industrie vergelijken bij 1 Januari 1933 nog met 1% (mannelijke) resp. 1.1% (vrouwelijke) werkdachten waren gedaald, dat achter de kosten voor levensonderhoud in hetzelfde tijdvak voor levensmiddelen met 7%, voor kleding met 2% waren toegenomen.

De Engelsche en Fransche bladen beweren, dat Schacht zijn ontslag heeft aangeboden, dat echter niet zou zijn aangenomen. Verder dat de president van de rijksbank zich over enkele weken naar de Verg. Staten zou begeven, om daar een leening voor de grondstoffenvoorziening van 500 miljoen dollar af te smeaken. Dat zou het top-punt van naïviteit zijn. De Duitse pers bewaart hietegenover het stilzwijgen en mag geen stelling nemen, zelfs niet in de vorm van dementi's. Het Duitse kapitalisme, dat enerzijds van toename van de productiviteit spreekt en daarvoor buitenlandsche grondstoffen nodig heeft, maar anderszijds voor zijn export steeds minder ruimte vindt, is internationaal aan het eind van zijn Latijn en zijn deviezen. Een leening in de U.S.A. - en dan nog tot zoo'n bedrag - is klinkklare onzin. De vraag inflatie of niet blijft echter open, ze wordt niet door nog zoo energieke verklaaringen van Hitler of Schacht beslist. Op de buitenlandsche markt is al een zeer belangrijke inflatie, de koersen van de Reismark, Sperrmark enz., tot een waarde van honderd miljoen zijn na de laatste rede van Schacht opnieuw gedaald en hebben een disagio van 40% d.w.z. dat het disagio in de laatste 2½ maand is verdubbeld.

.....

1) Dit artikel werd geschreven vóór 30 Juni .